

DAVID ICKE

**SIZE HIÇ
SÖYLENMEMİŞ
AMA**

**BİLMENİZ
GEREKEN
HER ŞEY**

DESTEK YAYINLARI: 1127

ARAŐTIRMA: 266

DAVID ICKE / ŐZE HIÇ SÖYLENMEMİŞ AMA BİLMEŒİZ GEREKEN HER ŞEY

Orijinal adı: Everything You Need To Know But Have Never Been Told

Copyright@David Icke. All rights reserved.

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumalıoğlu

Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun

Yayın Koordinatörü: Özlem Esmegül

Çevirmen: Esin Akan

Editör: Devrim Yalkut - Özlem Küskü

Kapak Tasarım: İlknur Muştı

Sayfa Düzeni: Cansu Poroy

Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak - Mesud Topal

Destek Yayınları: Ağustos 2019 (2.000 Adet)

3. Baskı: Ekim 2019

4. Baskı: Haziran 2020

5. Baskı: Ocak 2021

Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-605-311-610-3

© Destek Yayınları

Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul

Tel. (0) 212 252 22 42

Faks: (0) 212 252 22 43

www.destekdukkam.com

info@destekyayinlari.com

facebook.com/DestekYayinevi

twitter.com/destekyayinlari

instagram.com/destekyayinlari

Deniz Ofset – Çetin Koçak

Sertifika No. 48625

Maltepe Mahallesi

Hastane Yolu Sokak No. 1/6

Zeytinburnu / İstanbul

DAVID ICKE

SIZE HIÇ
SÖYLENMEMİŞ
AMA

BİLMENİZ
GEREKEN
HER ŞEY

ÇEVİRMEN: ESİN AKAN

İÇİNDEKİLER

	<i>Size Hiç Söylenmemiş Ama Bilmeniz Gereken</i>	
	<i>Her Şey adlı kitabım hakkında.....</i>	11
	<i>“Şimdi”ye Götüren Yolda</i>	13
BİRİNCİ BÖLÜM	<i>Bilinmesi Gereken En Önemli Şey</i>	21
İKİNCİ BÖLÜM	<i>Altüst</i>	77
ÜÇÜNCÜ BÖLÜM	<i>Oturumu Aç/Oturumu Kapat</i>	113
DÖRDÜNCÜ BÖLÜM	<i>Bir Büyük Program.....</i>	133
BEŞİNCİ BÖLÜM	<i>Archon Ziyaretleri</i>	186
ALTINCI BÖLÜM	<i>Yazılım Programı “El-it”</i>	211
YEDİNCİ BÖLÜM	<i>Zihin Kontrolü ve Şekil Değiştiren “Kraliyet” Üyeleri ...</i>	247
SEKİZİNCİ BÖLÜM	<i>Büyünün Bozulması</i>	267
DOKUZUNCU BÖLÜM	<i>Büyünün Sürdürülmesi</i>	319
ONUNCU BÖLÜM	<i>Büyüde İlerleme</i>	355
ON BİRİNCİ BÖLÜM	<i>“Gerçek”ten Korkmak.....</i>	400
ON İKİNCİ BÖLÜM	<i>Gözlerinizin Hemen Önünde</i>	431
ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM	<i>Savaş, Savaş, Savaş: Savaşa Bayılıyoruz</i>	465
ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM	<i>Söylenemeyeni Söylemek.....</i>	521
ON BEŞİNCİ BÖLÜM	<i>Sıcak mı, Yoksa Bana mı Öyle Geliyor?.....</i>	561
ON ALTINCI BÖLÜM	<i>Asimilasyon</i>	590
ON YEDİNCİ BÖLÜM	<i>Sentetik İnsan.....</i>	623
ON SEKİZİNCİ BÖLÜM	<i>Özgürlük Algılamaları</i>	668
	<i>Son Söz</i>	709

*Bana verdikleri olağanıüstü destek için oğullarım Jaymie ve Gareth'e.
Hořuma gitmiş olsa da olmasa da, bütün deneyimlerime.
İzin verirsek hepsi bizi bilgeliğe taşır.*

*“Şimdi hayata iki tarafından da baktım
Yukarıdan aşağıya
Nasıl hâlâ hatırladıklarım hayatın illüzyonları
Gerçekten hayatı hiç bilmiyorum...”*
Joni Mitchell

*“Şimdi bana ne söylemek istediğini anlıyorum
Akıl sağlığın için ne kadar sıkıntı çektin
Onları özgürlüğe kavuşturmak için ne kadar çabaladın
Hiç dinlemediler
Bilemediler
Belki şimdi dinlerler...”*
Don McLean

“Halkı koyun olan ve çobanı tarafından yanlış yönlendirilen bir ulusa acıyım. Liderleri yalancı olan, bilge kişileri susturulan ve bağınazların yayımlara dadandığı bir ulusa acıyım. Sesini, işgalcileri övmenin dışında yükseltmeyen, dünyayı güç ve zorbalıkla yönetmeyi amaçlayan kabadayıları kahraman sanan bir ulusa acıyım.

Kendininkinden başka dil ve kültür bilmeyen bir ulusa acıyım. Nefesi para olan ve karnı iyi doyanların uykusunu uyuyan bir ulusa acıyım. Haklarının aşımına izin veren ve özgürlükleri akıp gitmiş olan bir ulusa acıyım. Senin gözyaşların, özgürlüğün tatlı ülkesi, ülkem...”

Amerikalı şair, Lawrence Ferlinghetti

“Hiçbir toplum, sizin akıllı olmanızı istemez: Bu bütün toplumların yatırımına aykırıdır. İnsanlar akıllı olurlarsa istismar edilemezler. Eğer akıllı iseler boyun eğmezler, robot gibi yaşamamak için mekanik bir hayata zorlanmazlar. Şahsiyetlerini savunurlar. Çevrelerinde isyanın kokusu olacaktır. Özgürlük içinde yaşamak isterler. Doğası gereği özgürlük bilgelikle gelir. Birbirinden ayrılmazlar ve hiçbir toplum insanların özgür olmasını istemez.

Komünist toplum, faşist toplum, kapitalist toplum, Hindu, Müslüman, Hıristiyan, hiçbir toplum halkın kendi aklını kullanmasını istemez, çünkü bunu yaptıkları anda tehlikeli olurlar, kuruluş için tehlikeli, güçlü pozisyonlarda olanlar için tehlikeli, sahip olanlar için tehlikeli, her türlü baskı, zulüm, istismar için tehlikeli, kiliseler için tehlikeli, devletler için tehlikeli, uluslar için tehlikelidirler. Aslında akıllı insan ateştir, canlıdır, alevdir. Ama hayatını satamaz, onlara hizmet edemez. Köle olmaktansa ölmeyi yeğler...”

Hintli Osho

Size Hiç Söylenmemiş Ama Bilmeniz Gereken Her Şey adlı kitabım hakkında...

Başlamadan önce kitabın başlığı ile ilgili bir açıklama yapmak istiyorum. *Size Hiç Söylenmemiş Ama Bilmeniz Gereken Her Şey* deyince bu, insanların, bilgi ve birikim açısından bilmeleri gereken her şey anlamında alınmamalıdır.

Böyle bir şeyi, bir kitabın iki kapağı arasına nasıl sığdırabiliriz ki? Dini kitaplar bunu iddia ederler ama bu da bir çeşit kendini kandırma ve bir algılama hapsidir.

Bu durumda, *Size Hiç Söylenmemiş Ama Bilmeniz Gereken Her Şey*'de, görünen veya görünmeyen her şeyin kaynaklandığı realitenin algılanmasında, farklı düşünce şekillerine açık olmayı gerektiren bilgi kastedilmektedir.

Bu kitap bir "son" değil, bir "başlangıç"tır. Birbirinin üzerine katmanlar halinde yazılmış olan bilgiler hep birlikte parçaları birleştirerek ortaya bir tablo çıkarmaktadır. Parçalar eğlenceli ama asıl tablo kahredici...

Yeni bir algılama yüklemesine hazırlanın...

David Icke

“Şimdi”ye Götüren Yolda

*“Tahminleriniz, sizin dünyaya açılan pencerelerinizdir.
Arada bir silin ki içeriye ışık girsin.”*

Isaac Asimov

İngiltere'nin en “deli” adamı olarak damgalanmamın üzerinden neredeyse 30 yıl geçti. Başka birçok şey de onunla bağlantılı. Gazete başlıkları, iddia edilen deliliğim ile çok eğleniyordu ve o zaman komedyenlerin rüyası gibiydim. Hiçbir espri falan yapmadan sadece adımları söylemeleri bile herkesin gülmesi için yeterliydi. Komikliğin kendisi bizzat bendim...

Ancak şimdi anlaşılıyor ki, asıl komik olan onlarmış!

O zamanlar onlar da bilmiyordu, ben de, ama delilik olarak algıladıkları, “normallik” adı altında kolektif delilikten uyanmakta olan zihnimmiş. Normallik; akıl sağlığı maskesinin arkasında kalan delilik, kendisini uyanmış sanan kişilerin koma uykusu... Kendilerini özgür sananlar kadar köle edilmiş, akıl sağlığı yerinde sananlar kadar da deli kimse olamaz! Bugün dünyanın dört bir yanından, gerçekten akıl sahibi kişiler, benim geçirdiklerime bakınca deliliğimle ilgili söylentilerin ne kadar abartılmış olduğunu görüyorlar, çünkü deliliğin algılanması nedir, algılayanın “akıl sağlığı algılanması” değil midir? Peki o algılama nedir? O da kolektif toplumun akıl sağlığının ne olduğuna dair vermiş olduğu bir hükümdür. Kolektif toplum nedir? Kontrol altında tutan, etkileyen ve normları/değerleri manipüle edecek olan görüşlerin polisliğini yapanlar. Akıl sağlığı ya da delilik, algılama ile tanımlanır, gerçeğe değil. İnsanlık tarihi; deli ya da tehlikeli olarak damgalanmış, öldükten sonra, zamanlarının çok ilerisinde oldukları kabul edilmiş kişilerle doludur. Deliliğin ve akıl sağlığının yerinde olması sabit bile değildir, bilgi geliştikçe hepsi değişir. Bir mağara adamına Ay'a gitmenin mümkün olduğunu söyleyin, size deli der. Modern insana Ay'a gitmenin mümkün olmadığını söyleyin, size yine deli derler. İnsanların en zayıf özelliği, geçmiş ve gelecek arasındaki bu inanılmaz bilişsel uyumsuzluktur. İnsanlar eskiden beri, söyledikleri sonradan doğru çıkmış olan kişilerle hep alay etmişler. Hatta hâlâ, bu uğurda ölmüş olan kişilerle

bile dalga geçip lanet etmeye bayılıyorlar. Bunu yapanlar, dünyayı kendilerinden farklı görenlere aynı tepkiyi gösterdiklerini, kendilerinin de aynı şekilde hareket ettiklerini, realitelerini şekillendiren ve duyularını katılaştıran değerleri bilmek istemiyorlar. Aslında anlayış arayışında olan zihinler de bunun, hiç bilmedikleri sabit bir temelden geldiğini bilmezler. Onlar, insanların bilinmesi gerekenlerin sadece minicik bir parçasını bildiklerini fark edecek kadar alçakgönüllü ve bilgedirler. Onların zihinleri mümkün olan her şeye açıktır. Kökleşmiş dinsel, kültürel, bilimsel ve sosyal inanışlara hiç karşı olmayan olasılıkları kastetmiyorum, istisnasız bütün olasılıkları kastediyorum.

Bütün olasılıkları sayıp, inanç sistemi olasılıklarını saymamak, insanlığa göre vampire sarmısak gibi bir şey olur. Uzlaşmaz algılamalar geri kazanılır ve sorgulanmayan tekrarlarla teyit edilir. Gazete haberleri dünyaya benim deliliğimi anlatırken, ben akıl sağlığımı kazanıyordum. 1990'larda karşılaştığım, tarihte benzeri görülmemiş alay ve istismarlar arasında, özgürlüğün ışığına doğru yürürken düşünülemez olanı düşünebiliyor, söylenemez olanı söyleyebiliyor ve insanların ne düşündüğünü umursamıyordum bile. Kaç kişi kendine bu paha biçilmez hediye verebiliyor? Oysa seçimlerini yaptıkları zaman insanların alması için "o" hâlâ orada... Bunu ben yapabiliyorsam, herkes yapabilir. Çinli filozof Lao Tzu şöyle demiş: *"İnsanların onayını istersen onların esiri olursun."*

29 Nisan 1952'de, İngiltere'nin Leicester şehrinde doğdum ve bugünkü dünyadan oldukça farklı bir ortamı olan sosyal konutlarda yaşadım. O zaman internet, bilgisayarlar, akıllı telefon veya tabletler yoktu ve ben üç yaşındayken sadece tek kanallı TV vardı, ama bizim ancak yıllar sonra bir televizyonumuz oldu. Hiç paramız yoktu, ama ben kendimi hiç yoksul hissetmiyordum. Kendi kendime eğlenir, ilgi duyduğum işleri yapmaktan zevk alırdım. Bunlar, bugünkü gibi televizyondan veya son uygulamalardan sağlanmıyordu. Hayat çok daha sadeydi, düşünmek için daha fazla zamanımız olurdu ve ben hep, varsayılan halim olan hayal dünyasında olurdum. Geriye doğru bakınca şimdi, çocukluğumdan beri labirentten kurtulmam için beni hayatım boyunca yönlendiren motifleri düşünüyorum. O zaman hepsi rasgele olaylar, başarılar ve başarısızlıklar olarak görünüyordu. Oysa bugün hepsini farklı gözle görüyorum. Çocukken en sevdiğim şey futboldu, zaten sonra da profesyonel futbolcu oldum. Bir dizi rastlantı ve ufak tefek şanslar bana bu keyfi tattırdı, ama her şey yolunda giderken tam 21 yaşında romatoid artrit yüzünden futbol hayatım sona erdi. Artrit ilk kez 15 yaşındayken kendini göstermişti. Coventry City takımının kalecisi olduktan 6 ay sonra eklemelerim gittikçe daha kötüleşmeye başlayınca ikinci meslek tercihim olan gazeteciliğe yöneldim. Hep BBC'nin spor departmanında sunucu olmak istedim, ama bunun mümkün olmayacağını söylediler, çünkü bırakın üniversiteyi, eğitimim bile yoktu. Dolayısıyla gazetecilik yapmam pek mümkün olmayacaktı. Gel gelelim yine rastlantılar ve şans beni gazetelere, radyoya ve bölgesel televizyona yöneltti. Sonunda

da BBC'nin spor departmanında ulusal televizyon sunucusu oldum. Her şey o kadar ilginç bir şekilde geliyordu ki yaşadığım yer olan İngiltere'nin güney kıyısındaki Isle Of Wight/Wight Adası'ndan yerel grubun bir üyesi olarak İngiltere Yeşiller Partisi'ne katıldım. Birkaç hafta içerisinde, büyük rastlantılar ve açıklaması olmayan olaylar sonucunda partinin görüşlerini medyada temsil etmek üzere Yeşiller Partisi'nin ulusal sözcüsü olmuştum. Hayatımdaki motifler bir amaca yönelmişti ve eşzamanlı olarak önümde kapılar açılıp kapanıyordu. O amaç her ne ise, ona ulaşılması gerektiği inkâr edilemez bir hale gelmişti. Neler oluyordu böyle? Hiçbir fikrim yoktu!...

Resim 1: Sürekli olarak tekrarlanan motif, inkâr edemeyeceğim kadar yoğunlaşınca kadar hayatım, bir dizi rasgele olaylar silsilesi gibiydi.

1980'li yılların sonu itibariyle, son derece anlamsız ve kendi önemi ile dopdolu bulduğum televizyon dünyasına girmiştım. Neyse ki, hayatımın çok ciddi bir şekilde değişeceği bir aşamaya geçiyordum. 1989 yılında çok tuhaf deneyimler yaşamaya başladım. Bir odada yalnızken sürekli olarak birinin veya bir şeyin varlığını hissediyordum. Yıl boyunca bu his iyice güçlendi, varlığın varlığı o kadar kendini belli etmeye başlamıştı ki, bir gün ona hitap etmek durumunda kaldım. 1990'lı yılların başında, henüz hâlâ BBC'de çalışırken Londra'daki bir otel odasında yatakta oturuyordum.

Varlığın varlığı o kadar belirgindi ki artık dayamadım ve “Eğer orada biri varsa lütfen benimle bağlantı kursun, yoksa delireceğim!” dedim.

Birkaç gün sonra yaşadığım Wight Adası’nda, o zaman daha küçük bir çocuk olan büyük oğlum Gareth ile bir kitapçıya girmiştik. Birden ayaklarımı yerden kıpırdamadığımı hissettim. Sanki çok güçlü bir mıknatıs beni yere çekiyordu. Neler olduğunu anlamaya çalışırken, birden kafamda çok güçlü bir düşünce formu halinde bir ses duydum: “En uçtaki kitaplara doğru git.” Ayaklarım çözülmişti ve büyülenmiş gibi romantik romanların arasındaki küçük bir kitaba yöneldim. Gözlerim onu seçmişti, çünkü çok farklıydı. Adı *Akıl Akıla* olup profesyonel bir medyum olan Betty Shine tarafından yazılmıştı.

“Medyum” kelimesini görür görmez, “Belki de bu kadın bu hissettiğim varlığın mevcudiyeti konusunda bir açıklama yapar” diye düşünmüştüm. Kitabı 24 saatte bitirdim, sonra onu arayıp randevu aldım. Bana neler olup bittiği konusunda ona hiçbir şey söylemedim, sadece artrit hastalığıma iyi geleceğini düşündüğüm elle şifa seansı yapması için kendisini görmek istediğimi belirttim. Oysa asıl amacım bu değildi. Acaba son bir yıldır çevremde hissettiğim bu varlığın ne olduğunu bana açıklayabilir miydi? Betty’ye dört kez gittim, ama son iki ziyaret hayatımı tamamen değiştirdi. Üçüncü ziyarette, muayene yatağı gibi bir yatağa uzanmıştım, Betty de sol dizime şifa veriyordu. Birden yüzüme örümcek ağı değmiş gibi bir his hissettim. Realitenin diğer boyutlarının iletişim kurmak istedikleri zaman kişilerde böyle bir duygunun oluştuğunu Betty’nin kitabında okumuştum. Psişik veya realiteler arası bağlantılar, bir seviyede elektromanyetik olarak oluşuyor, dolayısıyla benim örümcek ağı değmiş gibi hissettiğim duygu da, heyecan veya korku duyunca insanın ensesinde ve kollarında tüylerinin diken diken olması gibi bir şeydi. Ben hissettiğim örümcek ağı duygusundan bahsetmemiştim bile, ama birkaç saniye sonra Betty, kafasını geriye doğru çekip “Vay! Bu çok güçlü bir şey! Bunun için gözlerimi kapatmam lazım” dedi. Zihninde

Resim 2: Betty Shine

bir figür gördüğünü ve onun benimle iletişim kurmak istediğini söyledi. Londra’daki otel odasında olanlar hakkında hiçbir şey bilmediği halde Betty, “onlar”ın, benim onlarla bağlantı kurmak istediğimi bildiklerini, ama zamanın bunun için uygun olmadığını söylediklerini belirtti. Sonra da onların söylediklerini tekrar etmeye başladı:

- O, dünyayı iyileştirmeye gelmiş olan bir şifacı ve dünyaca ünlü biri olacak.
- Spiritüel olarak o hâlâ bir çocuk, ama ona spiritüel zenginlikler sağlanacak.

- Bazen bazı şeyler söyleyecek ve bunların nereden geldiğini merak edecek. Onlar “bizim” sözlerimiz olacak.
- Bilgi, zihnine yerleştirilecek, diğer zamanlarda o bilgiye yönlendirilecek.
- Cesareti nedeniyle bir genç olarak seçildi. Sınandı ve bütün sınavları verdi.
- Futbola, disiplin öğrenmesi için yönlendirildi, öğrendikten sonra ilerleme zamanı gelmişti. Hayal kırıklığı ile baş etmeyi, bütün duyguları deneyimlemeyi, düşünce kalkıp yola devam edileceğini öğrenmesi gerekiyordu. Spiritüel yol zordur ve onu hiç kimse kolaylaştırmaz.
- İhtiyacı olan her şeye sahip olacak, ama fazlasına değil.
- İnanılmaz derecede muhalefet görecektir, ama biz her zaman onu korumak üzere orada olacağız.

Bir hafta kadar sonra Betty'ye yine gittiğimde bana aynı şekilde daha fazla bilgi verildi:

- Bir kişi dünyayı değiştiremez, ama dünyayı değiştirecek olan mesajı aktarabilir.
- Hepsini tek başına yapmaya çalışma. Başkalarıyla el ele ilerle, biriniz düşünce diğeri yardım eder.
- 3 yıl içerisinde 5 kitap yazacak. (Gerçekten de yazdım.)
- Politika ona göre değil. O çok spiritüel. Politika ise hiç spiritüel bir şey değil, onu çok mutsuz yapar. (Gerçekten de öyle oldu.)
- Politikayı bırakacak. Mutlaka bir şey yapması gerekmiyor, bir yıl sonra sona erecek. (Gerçekten de öyle oldu.)
- Çok farklı bir uçan makine olacak, bugünün uçaklarından çok farklı bir şey.
- Zamanın bir anlamı kalmayacak. İstedığınız anda istediğiniz yerde olacaksınız.

Betty Shine ile son görüşmemden sonra başka bir medyumla görüştüğümde bana benzer bilgiler verdi:

“Çileli bir arayışa gerek yok. Yol çoktan çizildi, sadece ipuçlarını izlemen gerekiyor. Sana önceden çizilmiş bir yolda rehberlik ediyoruz. Hepsi sen enkarne olmadan ayarlanmıştı...”

İpuçlarını izleme konusu aynen gerçekleşti, ama 1990'ların başında bir dizi rastlantı beni Peru'ya götürdü. Orada kaldığım üç hafta boyunca birçok rastlantı ve deneyim, And Dağları'nın deniz seviyesinden 13.000 fit üzerinde olan Titikaka Gölü'nün kıyısındaki Puna şehri yakınlarındaki Sillustani harabelerine bakan bir tepede doruğa ulaştı. Harabelerin içinde, muhteşem manzarayı izleyerek bir saat boyunca yürüdük-

ten sonra bana eşlik eden Perulu rehberim ve minibüs taksinin şoförü ile Puno'ya doğru hareket ettik. Yolda tam biraz ilerlemiştik ki, ben her zaman olduğu gibi hayallere dalmış sağ taraftaki bir tepeye bakarken birden zihnimde “*Bana gel, bana gel, bana gel...*” diyen bir ses tekrarlanmaya başladı. Hemen şoföre durmasını söyledim ve güçlü bir içgüdü ile tepeye tırmanmaya başladım. Kısa sürede geri döneceğimi söyledim, ama sonra olanlar nedeniyle orada kalışım bir saat sürecekti. Bazı büyük kayaların bulunduğu bir noktada durdum. (2012’de oraya tekrar gittiğimde o kayalar yoktu.) Bacaklarım, daha önce evimin bulunduğu semtteki kitapçıda olduğu gibi adeta bir mıknaş tarafından aşağıya çekiliyormuş gibiydi, ama bu seferki çok daha güçlü bir şekilde oluyordu. Sanki tepemden bir enerji giriyor, bedenimden geçip ayaklarımdan toprağa akıyordu. Başka bir akış ise aksi yöndeydi. Hiç öyle bir şey yapmayı düşünmediğim halde kollarım, 45 derecelik bir açıyla iki yana açılmıştı. Sonra zihnimden bir ses veya çok net bir düşünce geçti: “*Yağmuru hissettiğin zaman bitecek.*” Peru’da o sırada tamamen bulutsuz bir gökyüzü vardı ve güneş çok kuvvetli olduğu için bu bana çok garip gelmişti. Kollarım hâlâ havada iki yana açılmış durumdayken bedenimden geçen enerji o kadar güçlüydü ki, elektrik şokuna girmiş gibi titriyordum.

Resim 3: 2012’de yeniden gittiğim zaman, Sillustani deneyimimi tazeledim.

Bilincim bir gidiyor bir geliyor, farkındalığım kayboluyor, sonra geri geliyordu. Bilinçli olduğum anlardan birinde uzaktaki dağların üzerinde gri bulutlar gördüm ve büyük bir hızla iyice karardılar. Herhalde orada yağmur yağıyor diye düşündüm. Dağların üzerindeki fırtına inanılmaz bir hızla benim üzerime doğru geldi ve gözlerimin önünde çok güçlü bir sağanak başladı. Bedenimden geçen enerji yüzünden korkunç bir şekilde titrerken, birden sağanak yağmur suratıma çarptı. Sırsıklam olmuştum. Aniden enerji akışı durdu. Bacaklarım jöle gibi titrerken, yaklaşık bir saat boyunca kollarım havada kalmış olduğum için omuzlarım acı içinde kalmıştı. Oysa o enerji akışı sırasında hiç acı hissetmemiştim, ama şimdi aman Tanrım, acılar içindeydim. Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama sonuçları kısa bir süre sonra halkın karşısına çıkacaktı...

İngiltere’ye döndüğümde sanki bir baraj yıkılmış, evren ve bütün dostları, bilgi ve kavramlar halinde bilinçli zihnime akmıştı. Beynim 3 ay boyunca donmuş haldedeydi. Bu tıpkı aynı anda çok fazla veri yüklendiği zaman bilgisayarın donmasına

benziyordu. Tam o sıralarda televizyonun en çok izlendiği saatlerde yer alan bir programa katıldığımda, beynim hâlâ donmuş durumda olduğu için kendime neler olduğunu anlayıncaya kadar, pek az kişinin başına gelebilecek yoğunlukta alaylara maruz kaldım. Bu arada son derece net bir şekilde her zaman başkalarıyla alay eden kişilerin en cahil ve en aptal kişiler olduklarını da çok iyi anladım. Çok gezeve ve boş kafalı olanlar hep aynıydılar. Ben ise artık yüzüme gülünüp alay edilmeden gezemez olmuşum. Eski hayatıma bağlayan bütün köprüler tutuşmuştu. Bu kadar aşırı bir şekilde alaylara maruz kalmanın hiç kolay olmadığını her zaman söyleyebilirim, ama şimdiye kadar öğrendiklerimi ve kazandıklarımı geri almak için bankaya milyonlar koysanız sizi yine reddederdim. Herkes ve her şey kendimi mahvettiğimi haykırırken, içimin derinliklerinden gelen bir ses tam olarak nereye gittiğimi bilmesem de bir yerlere ulaşacağını söylüyordu. Peru'dan sonraki 3 ay boyunca elinde harita ve pusula olmadan hiç bilmediği bir diyara gitmiş biri gibi hayatımı şaşkın bir şekilde geçirdim. Kısa bir süre sonra donmuş haldeki kafam çalışmaya başladı. Yine David olmuşum, ama tam olarak da değil. Beni tanıyanlara göre, geçirmiş olduğum deneyimden önceki David idim, ama artık ben dünyayı Peru'dan önce gördüğüm gibi görmüyordum. Zihnim tuhaf bir şekilde açılmıştı ve realiteyi farklı bir şekilde görüyordum. Peru'dan önce noktaları görüyordum, oysa şimdi noktaların birleşerek oluşturduğu resimleri görüyordum. Hayat bize en değerli armağanları, en büyük kâbusların arkasına çok iyi bir şekilde saklanmış halde sunuyordu, dolayısıyla o kitlesel alaylara maruz kalmam beni, çoğu kişinin içinde yaşadığı bir hapisane olan, "başkalarının bizim hakkımızda ne düşüneceği korkusu"ndan kurtarmıştı! Sonradan olacaklar, bugüne kadar hâlâ devam etmekte olan, toplum değer normlarının çok ötesindeki bilginin iletişimi açısından çok önemliydi. Özellikle bu Peru sonrası süreçten itibaren hayatım, inanılmaz rastlantılara dayalı bir macera haline gelmişti. Bilgi önüme ya insanlar, ya kitaplar, ya belgeler, ya da kişisel deneyimler şeklinde geliyor, sanki görünmeyen bir güç, parçalı bilmecenin parçalarını elime veriyordu. 1990'lardaki şu mesaj konuyu tam olarak kapsıyordu:

"Çileli bir arayışa gerek yok. Yolun haritası çoktan çizildi. Yapman gereken sadece ipuçlarını izlemek. Sana, daha önceden hazırlanmış olan bir yolda rehberlik ediyoruz. Her şey, sen enkarne olmadan hazırlanmıştı."

Betty Shine aracılığı ile iletilmiş olan bilgi son derece açıktı:

"Bazen bazı sözler söyleyecek ve bunların nereden geldiğini merak edecek. Bunlar bizim sözlerimiz olacak. Bilgi onun zihnine koyulacak, diğer zamanlarda ise bilgiye yönlendirilecek."

1990'dan beri, insanların kontrol altında tutulması ve manipülasyon konularında tavşanın deliğine daha çok girdikçe, bu hep böyle oldu. Bilgi öyle şekillerde geldi ki, anlaşılması son derece kolay oldu. Yüzeydeyken basit görünen, ama derinlerde bağlantılar kurularak anlaşılması gereken o kadar çok şey vardı ki.

İlk yıllardaki odaklanmam çoğunlukla, global ailelerin manipülasyon şebekeleri ile kendi iradelerini insanoglu üzerinde dayatmalarıydı. 1990'ların başı ve sonlarında bana, bu şebekelerle bağlantılı, insan olmayan boyutlar hakkında bilgiler verildi. 2000'lerin başından itibaren ise konu, fiziksel realitenin illüzyonsu doğası ve yaşadığımızı sandığımız, ama yanılığında olduğumuz dünya ile ilgili ayrıntılar oldu. Her aşama aynı motifi taşıyordu. Önce yeni bir konu beliriyor, sanki birisi düğmeye basmış gibi o konu ile ilgili olarak onu bütün yönlerden gelen bilgiler takip ediyor, sonra da antik ve modern kocaman bir konu yelpazesi oluşturan inanılmaz miktardaki bilgiyi işleme sokmak ve birleştirmek gerekiyordu. Günlerce, yıllarca beynim ağrıyarak ve merhamet dileyerek akşamın erken saatlerinde evimdeki küçük ofisimden yürüyüşe çıkardım. Yaşım ilerledikçe ve bu işi daha çok yaptıkça, işlemlemek benim için daha kolay hale gelmişti.

Bir süreçte üzerinize ne atılırsa atılsın, kendi kendinizi durdurmadığınız sürece asla durdurulamayacağınızı anlamanız için, insanlara yaşayan bir örnek olabilmeyi umut ediyorum. Hayatınızın üzerinde gücünüz var ve bu gücü sizden almış olanlardan geri almanız gerekiyor. İnsan gücü/güçsüzlük dinamiği sadece bir kendine güvenme, bir zekâ oyunu. İnsanların, son derece gerçek olduğuna inandıkları illüzyonunun arasından artık görmeleri lazım. Eğer vazgeçer, kendinize acır ve kaçarsanız hiçbir yere varamazsınız. Ama varmalısınız. Bütün o alaylara ve tacizlere maruz kaldığım süreçte, bütün dünyada okunan kitaplar yazdım, dünya çapında çok sayıda izleyici karşısında konuşmalar yaptım. Delirmiş dedikleri o kaçığa ne oldu? Nasıl oluyor da şimdi, onca kişi onun söylediklerini dinliyor? Ne, neden, nasıl? Asla vazgeçmedim, vazgeçmem de... İşte böyle oldu. Zaman sıçramasına kilitlemiş olan klasik medya, 30 yıl önce sadece 3 ay için var olmuş saydıkları beni hâlâ aynı kişi olarak tanımıyor. Aynı şey görüş ve izlenimlerini o medyadan alan kişiler için de söz konusu. Benim çalışmalarım/kitaplarımla yeni tanışanlar için gerçek, okudukça keşfedecekleri üzere çok farklı...

Hayat çok güzel olabilecekken ve olmalı iken, neden bir "Gözyaşları Gezegeni"nde yaşıyoruz? Bunun bir cevabı var... Ve işte burada...